

Sněženka farní

Zpravodaj farnosti Panny Marie Sněžné v Praze

Číslo 9

Ročník XI

Září 2005

Františkánský model životní cesty k Otci

Jak historie života sv. Františka, jeho spisy, zvláště právní, tak i současné dokumenty církve týkající se SFŘ, kreslí před našima očima obraz sekulárního františkána a určují způsoby života a vydávání svědectví. Je v nich vyjádřena odpověď na Boží povolání k životu ve františkánském společenství a ukazují cestu ke konečnému cíli, kterým je dosáhnout spásy, dospět k Otci.

Touto cestou jde do nebe od svého založení ve 13. stol. velká františkánská rodina: bratři a sestry v hábitech i bez řeholního oděvu, a mezi nimi sekulární františkáni. Pro sekulární františkány mají velký význam právní dokumenty jako Řehole a Konstituce SFŘ, pokyny Svatého otce, biskupů, kněží a představených na různých stupních.

Základní význam má **zachovávání evangelia**. Abychom je zachovávali, je třeba ho stále číst, rozjímat, přecházet od něj k životu. Druhým rysem života je uznání **Krista za střed** myšlení a jednání. To vše je třeba dělat s **pomocí Ducha svatého**. Křesťanský, a v něm františkánský, život předpokládá **vnitřní obrácení**, které musí být nutně potvrzeno **skutky pokání**. Ty očišťují lidská srdce, uzdravují nitro člověka, dávají nové oči. Díky tomuto světlu františkán **vidí v druhém člověku bratra** milovaného Bohem Otcem. Františkán, tak jako každý člověk a křesťan, je na cestě k Otci a má konat pokání za sebe i druhé **modlitbou, přijetím kříže** a utrpení, milosrdnou **pomocí potřebným**. Přírozeným plodem takového postoje je **pokora a upřímnost** vůči bližním, **bratrství** a angažovanost ve prospěch spravedlnosti, rodinné pouto a úcta k světu jako Božímu dílu.

Z Poutníka 4/2000 vybrala Božena Harmáčková

Z FARNOSTI

Setkání s přáteli z farnosti bude v úterý **6. září v 19:19 hod. v Klubu**. Jistě máme mnohé zážitky z prázdnin, a tak se přijďme o radost z nich rozdělit i s druhými. *Ludmila Jirsová*

Katecheze pro dospělé budou opět každou středu **od 19 hod.** (sraz před farou). První setkání je **7. září 2005**. *Mgr. Simona Skřivánková*

**Hlavní pouť v Hájků k svátku Narození Panny Marie
v sobotu 10. září 2005** (zvláštní farní akce)

Program: 9:45 Křížová cesta

10:30 Mše sv., celebrují bratři františkáni, průvod do Lorety – litanie

Možno zakoupit křesťanskou literaturu, občerstvení

Odpolední program: Zpívání mezi obrazy

Kurz vaření španělské paelly, a možná překvapení pro děti

Františkánská pouť na Petřín k zahájení školního roku se koná **v neděli 11. 9. ve 14:00**. Sraz je u prvního zastavení křížové cesty (organizuje místní společenství SFR).

P. Peter James Ashton, OFM

host z farnosti Old Jaffa, Tel Aviv, Izrael

KŘESŤANSKÁ KOMUNITA V IZRAELI

a vnitřní modlitba za uzdravení

v úterý 13. září 2005 od 18 do 20:30 hod.

v Klubu u Panny Marie Sněžné

Promítné obrázky, povypráví o tom, jak se žije křesťanům v Izraeli. Ve druhé části besedy pohovoří o svých zkušenostech s modlitbou za uzdravení a nabídne zájemcům tuto zkušenost.

VEČER MODLITBY ZA UZDRAVENÍ

ve středu 14. září 2005 od 19 do 21:30 hod.

v kostele Panny Marie Sněžné

Spolupřádá katolická charismatická obnova

Jste srdečně zváni!

Návštěva sboru církve husitské v Čelákovcích

V **neděli 25. září 2005** jsme srdečně zváni paní farářkou Špakovou do Čelákovců. Někteří z nás jsme ji měli možnost poznat na ekumenických setkáních a také na Světovém dni modliteb.

Pojedeme vlakem. **Sejdeme se ve 13:45 na Masarykově nádraží** (před pokladnami) – vlak odjíždí krátce před 14 hod. V Čelákovcích na nádraží už budeme očekáváni. Navštívíme nejdříve modlitebnu sboru, kde se krátce pomodlíme. Dále jsme zváni na malé občerstvení, které nám připraví naše „katolická“ spolusestra z Čelákovců. (I každý z nás se může s něčím malým připojit.) Ukončení se plánuje v katolickém kostele. Návrat nejpozději vlakem v 19:00. Využijme větší prostor ke vzájemnému poznávání.

Johanka

Náboženství pro děti

Na náboženství se je možno přihlásit v průběhu září na faře nebo v sakristii, výuka náboženství začne od října.

bratr Filip

Schůzka rodičů dětí od 4. třídy se bude konat ve středu 14. 9. v 19 hod. Sraz před farou.

Simona Skřivánková, katechetka

Příprava na 1. sv. přijímání (jedna hodina) a náboženství pro děti 1.-3. třída (druhá hodina) se budou konat každé pondělí nebo úterý, podle domluvy rodičů a to od 17 hod v učebně kláštera - vchod z Františkánské zahrady. Schůzka s rodiči, kteří mají zájem o výuku, se bude konat ve dvou termínech, a to v pondělí 26. 9. a v úterý 27. 9. vždy v 17 hod. v učebně kláštera, vchod z Františkánské zahrady.

Táňa Lenfeldová, katechetka

Františkánská burza

Stejně jako v minulém roce Vás zveme na Františkánskou burzu. Budeme přijímat a nabízet různé drobné věci, předměty, všechno, co již nepoužíváme, ale druhým může udělat ještě radost nebo to budou ještě moci použít.

Do burzy budeme přijímat všechno kromě ošacení, obuvi a knih.

Věci budeme přijímat zdarma a stanovíme minimální cenu. Výtěžek bude věnován sociálně slabým rodinám.

Kde? Klub u Panny Marie Sněžné

Shromážd'ování věcí: pátek 30. 9. 15-18 hod.

sobota 1. 10. 10-12 hod.

Prodej: sobota 1. 10. 10-18 hod.

neděle 2. 10. 10-18 hod.

Helena Podlahová

Zpívání s kytarou bude pravidelně od října každé první pondělí v měsíci. Na kytaru a klávesy doprovázejí manželé Lutkovi. Sejdeme se **v pondělí 3. 10. v 19:19 hod. v Klubu**. Kdo rádi zpíváte, přijďte. *Těší se Petr a Markéta*

Prosme za sebe navzájem

I o prázdninách jsem se setkala s mnoha spolufarňáky, kteří mají vážné problémy a opravdu potřebují pomoc. Vyprošujeme modlitbou uzdravení vážně nemocného vnuka našich přátel a uzdravení syna jedné spolufarňice z úterního setkávání seniorů. Modlitbami prosme společně za sebe navzájem.

Helena Podlahová

CO NÁS ZAUJALO

Setkání křesťanů Praha 2005

Bratři, já nemám za to, že jsem již u cíle; jen to mohu říci: zapomínáje na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou, běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, jíž je Boží povolání v Kristu Ježíši. *Flp 3,13-14*

Ve dnech 17.–19. 6. 2005 se uskutečnilo v Praze setkání křesťanů z České republiky, Německa, Polska, Slovenska, Maďarska a Rakouska. Mottem setkání bylo „Pozvání k naději“ založené na výše uvedeném biblickém textu. Smyslem setkání bylo vytváření a posilování osobních i mezicírkevních vztahů na úrovních farností a sborů.

Jedno z mnoha dílčích setkání se konalo i na půdě naší farnosti a smyslem bylo sdílet vlastní názory a zkušenosti ze života svých farností, sborů, společenství.

Téma: „Místní církev – Boží lid, živé společenství, sůl země?“

Setkání probíhalo v refektáři františkánského kláštera při kostele Panny Marie Sněžné a moderátory byli Joel Pokorný a jeho syn Pavel, zástupci Evangelické církve bratrské.

Zpočátku vypadalo vše beznadějně, neboť jsem byla jedinou účastnicí zastupující zcela náhodně farnost Panny Marie Sněžné. Vše se změnilo v momentě, kdy přišel další „zasloužilý“ člen naší farnosti Angličan Peter Stevens a přímo v pořadatelském tričku ve funkci překladatele. V této chvíli nastal zásadní obrat, neboť mezinárodní účast byla ještě rozšířena a pomalu přicházeli další. Sešlo se nás celkem 12. Každý se mohl vyjádřit ke třem tematickým okruhům:

- Zda a jak slyšíme Boží slovo prostřednictvím své farnosti, sboru?
- Zda a nakolik jsme tělem Kristovým, živým organismem? Jak sdílíme své dary a jaké máme vztahy?
- Zda a jak inspirujeme své (sekulární) okolí?

Uvedu odpovědi účastníků, jak se mi je podařilo zapsat:

- Pán středního věku přijel z Německa (Peter tlumočil) – původně katolík, viděl však pokrytectví, spadl do hříchu a znovu začíná hledat. Nyní navštěvuje všechny církve.
- Paní z Lembden Deutschland zastává názor, že všichni křesťané mají povinnost být světlem pro ostatní.
- Innsbruck zastupovala evangelička, která je laickou kurátorkou své církve, ale tato je zastoupena pouze 2 % a ve všech smíšených manželstvích jsou děti vychovávány jako katolíci. Všichni si vzájemně pomáhají bez ohledu na to, ke které církvi patří.
- Mladík z Loun pochází z Ukrajiny – narodil se tam. Byl baptistou a nyní navštěvuje v Lounech evangelický sbor. Má problémy s navazováním kontaktů se svými vrstevníky.
- Paní pocházející z Olomouce je evangelička a vyjádřila spokojenost, jak v tomto městě funguje pospolitost a účast na životě všech lidí, nejen ke členům sboru.
- Dvě katoličky z Kostelce nad Černými lesy jsou pro sjednocení všech církví. Trpí tím, že neznají způsob, jak toho dosáhnout.
- Zdeněk z Plzně, nyní student v Praze, nepatří k žádné církvi. Hledá kvalitní společenství a pravdivé jednání.
- Mladý muž a reemigrant (neuvedl odkud), člen církve Českobratrské prohlašuje, že kázání a Duch svatý působí. Postrádá ale možnost dialogu mezi církvemi.
- Starší dáma, evangelička z Prahy, je spokojena se svým společenstvím a je vděčná, že ji spolubratři a spolusestry navštěvovali v nemoci.
- Jan Pokorný tvrdí, že naše doba má velký dluh v rozvoji písmáctví a současně prosazuje vědomé pěstování generačních vztahů.
- My dva, Peter a já, jsme se snažili zachránit pověst farnosti, ke které se hlásíme, ale prázdná místa refektáře jasně a beze slov vypovídala mnoho o naší velmi početné a velmi specifické farnosti.

Myslím, že zde platí více než jindy mé oblíbené rčení:

„NIKDY NENÍ POZDĚ, ALE VŽDYCKY JE NEJVYŠŠÍ ČAS.“

Božena Harmáčková

Příhody z prázdnin

Žijeme v době špatných mezilidských vztahů. Ať už se jedná o jakýkoli kolektiv – v práci, ve škole... Avšak přesto, že někteří lidé se zajímají o problémy druhých ne proto, že by chtěli pomoci, ale proto, že rádi žijí ze senzací, najdou se i tací, kteří opravdu rádi pomohou. I já jsem se setkala o prázdninách s takovými lidmi. Ráda bych se s Vámi podělila o dvě příhody.

Vyrazili jsme s partou mládeže na kolech po krásách země české. Každý den jsme přejížděli na jiné místo, a tak jsme vezli jen pár nejdůležitějších věcí. Poslední den našeho putování se jednomu z nás rozbilo kolo a závadu jsme sami nedokázali opravit. Došli jsme tedy pěšky do první vesnice, odkud jsme chtěli zavolat do Prahy, abychom sehnali pomoc na cestu domů (spíše odvoz autem). Naštěstí v obci byli jiní cyklisté, kteří projevíli o náš problém zájem a ujistili nás, že takovou opravu svede každý, kdo má doma menší dílnu. Zašli jsme tedy do místní „Jednoty“, kde nám s velkým zájmem dali potřebný kontakt. Neznámý pán nám s ochotou pomohl během pár minut. A tak díky pomoci dobrých lidí jsme mohli už bez obtíží dorazit na naše určené místo.

Druhá příhoda je dosti podobná. Jela jsem po Praze autem v pátek odpoledne. Měla jsem velké problémy s udržením volantu a každou chvíli jsem čekala selhání, a tak jsem okamžitě volala do servisu, že přijedu. Jedna dobrá neznámá duše si všimla v jakém technickém stavu se nachází mé auto a proto celou cestu jela za mnou, aby, až zastavím, mě upozornila na stav vozidla a pomohla mi. Při setkání mi povídala: „to teda bylo štěstí, že se nic nestalo“.

(Nevšimla jsem si, že mně někdo uvolnil všechny šrouby u kola.)

A tak já mohu jenom děkovat, že vše dobře dopadlo.

Helena Podlahová

Jak zodpoví svět, jak naše země, že má ještě tolik nevěrců, zatvrzelců? Co velikého jsi vykonal, jestliže jsi neukázal bližnímu, jak by se stal lepším? Věz, že apoštolát jest v dnešní době nejvznešenější formou lásky k Bohu a k bližnímu...

Josef Hlouch: Konverse a konvertité, str. 202

Jak je to s tradicí na svátek sv. Antonína?

Motto:

Ten, kdo se naklání nad kalnou a neklidnou vodní hladinu, nemůže na ní spatřit svou tvář. Jestliže chceš, aby se v tobě odrážela tvář Krista, jenž na tebe hledí, vyjdi z lomozu vnějšího světa a ztiš svou duši (sv. Antonín).

Již několik let se pravidelně účastním mše sv. u Panny Marie Sněžné na svátek sv. Antonína 13. června v 8 hodin ráno. Vždy jsem si z této mše přinesla

domů krásnou kytičku od „sv. Antonína“. I letos jsem si udělala volno a šla k františkánům, tentokrát s květinami, které jsem si nesla posvětit. Jelikož jsem měla svoje vlastní, nechtěla jsem si brát ty, které se světi v kostele pro ostatní návštěvníky bohoslužby. Ale bylo mi sděleno: jen si vezměte, večer se budou světit další. Měla jsem v tu chvíli radost, že tato pobožnost je i při večerní mši svaté. Postupně se však k mé radosti přimísila i trocha smutku. Říkala jsem si, jak je možné, že tak významný svátek sv. Antonína – františkána, který po celý svůj život žil slibem chudoby, čistoty a poslušnosti, se ve františkánské farnosti tak málo propaguje? Obešla jsem i pár spolufarníků, kterým jsem sdělila, že mohou navštěvovat pobožnost se svěcením květin i při večerní mši svaté. Avšak následovalo „krčení ramen“. Proto si myslím, že když se spolu pravidelně scházíme na půdě františkánského kostela, bylo by dobré si o tak velkém světci něco povědět.

Antonín z Padovy je znám a uctíván víc než kterýkoli jiný světec. Světlo světa spatřil v Lisabonu, kde také vyrostl. Neznáme přesné datum Antonínova narození. Legenda však udává, že to bylo 15. srpna 1195, tedy o slavnosti Nanebevzetí P. Marie. Ačkoli legenda není plně spolehlivá, přece jen se v ní občas skrývá jádro pravdy. Jedno je jisté, náš světec patřil mezi největší ctitele a šířitele tajemství Mariina nanebevzetí. Svému křestnímu jménu Fernando, což významem je „smělý a mírumilovný“, dělal čest po celý svůj život. Voňavá lilie, kterou tak často drží v různých vyobrazeních náš světec v rukou, rozhodně není znamením nějakého vrozeného privilegia, nějaké samozřejmé čistoty. Naopak, tato čistota byla výsledkem kázně a boje s pokušeními. Tento boj musel náš světec svádět řadu let. Čistota jeho srdce a touha po pravém dobru umožnily, aby ve svém nitru rozpoznal Boží hlas, který ho volal. Mladý muž na Boží volání odpověděl a oblékl si bílý oděv augustiniánských kanovníků. Avšak v opatství se začali objevovat bratři františkáni. Setkání s nimi Fernanda hluboce oslovilo. Pochopil, že cesta k naplnění jeho záměru vede přes vstup mezi františkány. Fernando odložil bílý oděv a navlékl se do hrubého hábitu. Aby byla proměna ještě patrnější, vybral si nové jméno. V té době dosti neobvyklé. Přijal jméno Antonín. Na podzim roku 1220 složil slavné sliby a rozloučil se se svou vlastí. Touha po mučednictví a pokání ho přivedla do řad menších bratří. Antonín byl vynikajícím kazatelem a znalcem Písma, neúnavným obhájcem tajemství eucharistie. Již za svého života zázračně uzdravoval, konal zázraky. Měl dar proroctví. Přesněji řečeno, díky své přímlově a kajícínosti obdržel od Pána vyslyšení svých prosebných modliteb. Dokázal usmiřovat ty, kdo se vzájemně svářili. Navracel svobodu těm, kdo byli ve vězení. Lidé na jeho pokyn vraceli druhým to, čeho nabyli nepoctivě. Lidi přiváděl na cestu spásy. Byl ochráncem chudých, lidé se

k němu obraceli o pomoc v těžkých situacích. Po vzkříšení utopeného syna slíbila žena dát chudým lidem tolik obilí, kolik vážilo její dítě. Tak vznikla tradice "chléb chudých". Svými zázraky inspiroval mnoho umělců. Jednoho večera v Padově se nemohl vrátit do své cely a zůstal ve městě jako host jednoho hraběte, který byl svědkem zázračného jevu. Viděl Antonína, jak něžně drží malého Ježíška.

Tento světec zázraků zemřel v pátek 13. června 1231 v necelých 36 letech. Po jeho smrti došlo na přímluvu světce k řadě podivuhodných a jen obtížně vysvětlitelných událostí. Na jeho hrobě se děla i spousta zázraků. Papež Řehoř IX. vyhlásil Antonína za svatého již rok po jeho smrti. Pius XII. ho vyhlásil učitelem církve. 32 let po jeho smrti našel sv. Bonaventura při přenášení ostatků neporušený jazyk, který se dodnes uchovává v pokladu kaple baziliky. Svatému Antonínovi je proto nutné projevovat úctu. Dokonce se tvrdí, že tento světec může

učinit až 13 milostí za den. V místě, kde měl sv. Antonín celu, rozkvétají každých prvních 13 dnů v červnu květy. Na památku této události se každý rok svěťí květiny.

připravila Helena Podlahová

MYŠLENKY

Zrcadlíme se ve svých dětech: my, naše slova, gesta, nálady, zvyky, vztahy. Zlobit se na zrcadlo je zbytečné.

Před Bohem, který k nám rovněž mluví ve všech lidech, jsme vždycky začínající školáčky.

God does not love us because we deserve it. He loves us in spite of what we are.

Bůh nás miluje ne proto, že si to zasloužíme. On nás miluje i přesto, jací jsme.

Víte, co dělají kantoři během prázdnin? Školí se, jak přežít další školní rok.

MIKROúvaha dožínková:

Pane, jaký je to zázrak, to všechno vzejde a vyroste bez naší práce! A může to být jen zázrak mít úrodu ze zlořečené země, natož pak ze zlého a převráceného lidského srdce! Díky tobě, Bože, že ses dotkl této země, vyléčil a očistil ji a zbudoval na ní stan své přítomnosti.

MINI modlitba slavných:

Dej mi rozum, Pane, který tě poznává, moudrost, která tě nalézá, život, který se ti líbí, vytrvalost, která s důvěrou k tobě lne, a důvěru, jež mě konečně učiní zcela tvým. (Tomáš Akvinský)

Myšlenky vybírá Charles Tvrzník

PLAMEN POZNÁNÍ

DOBROVOLNĚ
VSTUPNĚ

prodejní
výstava

Děkujeme Městské části Praha 1 za poskytnutí grantu.

prodejní výstava prací lidí bez domova na pozadí jejich životních osudů

vernisáž
3. 10. 2005
od 16⁰⁰ hodin

4. - 19. 10. 2005
od 10⁰⁰ do 18⁰⁰

v kapli sv. Jana Nepomuckého
u kostela Panny Marie Sněžné
františkánského kláštera
Jungmannovo náměstí, Praha 1

výtěžek výstavy bude použit Farní charitou PMS
na pomoc při řešení konkrétních obtíží, se kterými
se v současné době výtvarníci bez domova potýkají

K ROKU EUCHARISTIE

Víra v Eucharistii

Víra v Eucharistii není ani spekulace ani cit ani sebezpřesvědčení. Víra v Eucharistii je milost. Zdrojem této víry je Ježíš Kristus, náš Pán, který Ji ohlásil řečí v Kafarnaumské synagoze a ustanovil ji o Velikonocích v třetím roce svého veřejného působení. Jsme od té události časově vzdáleni počínajícím třetím tisíciletím. Není pochyby, že nejméně Eucharistii přijali a v ní věřili apoštolové a Matka Boží. Ta sama nejlépe vnímala Ježíšova slova: *Toto je moje tělo. Toto je kalich mé krve*. Bylo to přece také její tělo a její krev. Půjde nám o to, zda se apoštolská víra v Eucharistii dochovala neporušeně až do naší doby. Pokusme se jen velmi stručně sledovat víru církevních otců v Eucharistii a konfrontovat ji s vírou v eucharistii dnes.

Svatý Justin (2. století, filosof, pokřtěný jako dospělý kolem roku 133, v knize Apologia I, 66: P.G., 6, 427s.) dosvědčuje:

A tento pokrm se u nás nazývá Eucharistie, jíž nesmí být účasten nikdo jiný, leč kdo věří, že je pravda to, co učíme, a kdo byl očištěn oním obmytím k odpuštění hříchů a znovuzrození, a žije tak, jak Kristus kázal ... tak také jsme byli vyučeni, že onen pokrm, při němž se vzdávají díky prosbou, obsahující jeho vlastní slova, z něhož je přeměnou vyživována naše krev a tělo, je tělo a krev onoho vtěleného Ježíše. Neboť apoštolové píší ve svých pamětech, jež se nazývají evangelia, že jim Ježíš uložil toto: že totiž vzal chléb a když byl učinil díky, pravil: to činite na mou památku: Toto je mé tělo. A podobně vzal kalich a po dikuvzdání pravil: Toto je má krev. A to svěřil pouze jim. Uvážíme-li, že sv. apoštol Jan zemřel kolem roku 100 a sv. Justin hájí Eucharistii pouze asi padesát let po smrti posledního apoštola, nemůže být rozumné pochyby o věrohodnosti Justinova svědectví.

V knize o svátostech sv. Ambrože biskupa (4. století, Kn. 4. hl. 4) čteme:

Jak může to co je chlebem být tělem Kristovým? Proměňováním. Proměňování však, čím jsou to slova a čím řeč? Pána Ježíše. Slyš však řkoucího: řekl a jsou učiněny, poručil a jsou stvořeny. Abych ti tedy odpověděl: před proměňováním nebylo tělem Kristovým, co po proměňování už tělem Kristovým jest.

Mystagogická katecheze sv. Cyrila Jeruzalémského (4. století):

Když tedy sám o chlebě prohlásil a řekl: Toto je moje tělo, kdo by se odvážil ještě pochybovat. A když týž sám tak přesvědčivě řekl: Toto je moje krev, kdo by kdy pochyboval tak, že by řekl, že to není jeho krev.

Sv. Jan Chrysostom (4. stol., P.G. 59, 260) ve výkladu evangelia sv. Jana XLVI, 3: *Takže nejen láskou, ale skutečně se spojujeme s oním tělem, což se stává pokrmem, který On dal, aby nám ukázal, jak velikou k nám plane láskou. Tak*

se s námi sjednotil a spojil v jedno celé tělo, takže jsme jako jedno tělo s hlavou spojené.

Sv. Efrem (5. století, v komentáři sv. týdne IV, 4, 6 – Lamy, 1, c, I, 416, 422): *Ježíš, náš Pán vzal nejprve do svých rukou čistý chléb a požehnal, poznamenal a posvětil jej ve jménu Otce a ve jménu Ducha a rozlomil jej a rozdal po částech učedníkům ve své milostivé dobrotě. **Chléb nazval svým živým tělem a naplnil jej sebou samým a Duchem.** ... „Co jsem vám nyní dal, nepokládejte za chléb. Přijměte, jezte tento chléb a nerozmělnujte jeho částičky. Co jsem nazval svým tělem, je jím vpravdě ... **Vezměte, jezte s vírou, nic neváhajíce, neboť je to mé tělo;** a kdo je požívá s vírou, požívá v něm Oheň a Ducha ... “
*Když učedníci pojedli chléb nový a svatý a poznali vírou, že tím požili tělo Kristovo, Kristus dále vyložil a udělil celou svátost. Vzal a smísil s vodou kalich vína, potom jej požehnal, poznamenal a posvětil prohlašuje, že je to jeho krev, která se měla vylítí ... Kristus ji kázal pít a vyložil jim, že kalich, který pili, je jeho krev: „**Toto je má pravá krev, která se za vás všechny vylévá; vezměte, pijte z ní všichni, neboť jest v mé krvi nový zákon. Jako jste mne viděli činití, tak číňte na mou památku. Kdykoliv se shromáždíte ve jménu mém, číňte, co jsem činil, na mou památku: Jezte mé tělo a pijte mou krev, zákon to nový i starý.**“**

Sv. Jan Damascenský (8. století, v komentáři: De fide orthodoxa, IV, 13): *Tělo, které se počalo ze svaté Panny, je v pravdě spojeno s božstvím. Ne tak, že by sestupovalo tělo, které bylo přijato na nebesa, ale **sám chléb a víno se proměňují v tělo a krev Boží.** Tážeš-li se, jakým způsobem se to děje, nechť ti postačí slyšet, že se to děje skrze Ducha svatého.*

Taková je víra prvotní církve. Že se tato víra v Eucharistii dochovala neporušená do našich dnů, o tom bez jakékoliv pochyby svědčí současné dokumenty učitelského úřadu. Stačí připomenout dva poslední: Encyklika Jana Pavla II. O Eucharistii a jejím vztahu k církvi – Ecclesia de Eucharistia (Církev je z Eucharistie) – a Apoštolský list Svatého otce Jana Pavla II. biskupům, kněžím a věřícím laikům k roku Eucharistie (říjen 2004 – říjen 2005) Mane nobiscum Domine (Zůstaň s námi, Pane).

(Citace z knihy Jana Ev. Urbana: Učení víry)

Víra v Eucharistii je náročná. Přicházejí krize víry. Ty nejsou známkou počínající ztráty víry. Ukazují spíše na víru živou. Svědčí o tom prožitek, jak jej formou modlitby zaznamenal C. Caretto (upraveno):

Pane,
usedám před tebou do prázdna své slabosti. Je veliká. Je schopna pohlit
jakékoliv množství mé síly. Je bezedná. Je to jediné, co je moje – co mám:
Svoji slabost.

Spočívám v ní, dívám se na tvoji Hostii jako na horizont, který dělí viditelné
od neviditelného, pochopitelné od nepochopitelného, stvořené od
nestvořeného. Dělí – a zároveň spojuje – a objasňuje. Dívám se na tvoji Hostii
a v ní na tebe a věřím, že se z ní díváš ty na mne. Vím to. Mám o tom jistotu,
kterou dáváš mé víře v tvoji Lásku.

Ale mnohem častěji mě bere závrat', když sedím před tvojí Hostií ve své
slabosti, ze které volám, že snad už v tebe ve svátosti téměř nevěřím – protože
se světlo tvého pohledu skrylo za hrozivá mračna zkoušky. Křičím pod tlakem
představy, že svoji víru jen hraji ...

Mohu říci, že znám mnoho důkazů tvé existence, a přece zároveň mohu
zakoušet hrůzu, že mi to nic nepomůže zaplašit moji pochybovačnost.
Rozumová úvaha sice moji víru podpírá, ale sama na zaplašení pochybností
nestačí. Potřebuji víru.

Víra, Pane, není ani rozumová úvaha, ani cit, ani sebezpřesvědčení. Víru si
nemohu nastudovat. Víra je Boží moc v mé duši. Víra je cesta, po které se
vrhám do tmy směrem k tobě, k Bohu, který jsi pro nás lidi zahalený temnotou.

Není to temnota, způsobená nedostatkem světla, jako byla ve velesvatyni
Jeruzalémského chrámu. Je to temnota, způsobená mocným vyzařováním
světla, na které ještě nejsem zvyklý, které ještě nejsem ve své slabosti a malosti
schopný vnímat.

*A Hospodin – Jahve pokračoval: „Nemůžeš hledět na mou tvář, neboť žádný
člověk na mne nepohlédne, aby zůstal naživu.“ A pokračoval: „Hled', u mne je
místo, sem smíš stoupnout na skálu. Až půjde mimo velebnost, postavím tě do
skalní trhliny, položím na tebe svoji ruku, dokud nepřejdu. Potom odtáhnou
ruku a budeš hledět na má záda. Na můj obličej však hledět nelze“ (Ex. 33, 20
– 23).*

Jak je mi víra snadná, Pane, když necháš všechna napětí mého srdce
rozplynout a dovolíš mi rozběhnout se k tobě, jako se dítě rozběhne k otci,
když přichází z práce domů ... Ale když nastane chvíle zkoušky? Není snad
víra pouhý klam nebo psychická iluze? Není snad bludičkou, za kterou se ženu
celý život? Což je to možné, že kousek chleba může být znamením tvé
skutečné a podstatné přítomnosti – že to znamená jsi ty sám?

Klečel před kouskem chleba a věřit, že je tu přítomen Ježíš Kristus, je úkon víry. Uvažování je tu zbytečné. Tato víra je obnažená, nejasná a často bolestná. Protrhnu-li však krunýř své smyslovosti a vrhnu-li se s důvěrou svého srdce k Bohu – přidruží se k mé víře i naděje a láska – a je tu setkání ...

Chtěl jsi přijít ke mně jako chléb, abys mě nepoděsil. Hovoříš mi o pokoře, o maličkosti, o darování sebe. V chlebu máš zalíbení, v něm nalézáš nejlepší náznak sebe i toho, co nám chceš dát: nasycení. „*Kdo jí tento chléb, bude žít na věky*“ (Jan 6, 58). „*Kdo jí mne, bude žít ze mne*“ (Jan 6, 57.)

V těch osloveních jsem s tebou byl skutečně. Pro možnost takového shledání uprostřed vyprahlé oblasti viditelná a neviditelná, pro možnost poznat tě a být s tebou v lásce – jsem dal v sázku všechno, co jsem měl... Pane, čím více mi dopřáváš tebe vnímat, tím méně je mi o tobě do řeči. Když mám kázat, nejraději bych lidem řekl: „*Jděte v pokoji! Já o Bohu nedovedu říct nic!*“ – a propustil bych je s požehnáním.

Pane, můžeš být milovaný, ale nemůžeš být pochopený. Jenom láskou mohu obsáhnout, co je nemožné jinými prostředky.

Jenom věřící láskou tě mohu najít.

Jenom věřící láskou tě mohu poznat.

Jenom věřící láskou tě mohu mít.

Budu tě mít, Ježíši, až teprve tehdy, když začnu tvou lásku přijímat.

*Benedikt Holota OFM
převzato z Poutníka 4/2005 (kráceno)*

Kdybychom tak věděli, že v životě můžeme být šťastni dokonce i v hodinách temnoty... Člověk se stává šťastným, když směřuje k prostotě: prostotě srdce a jednoduchosti žití. Pro krásu života není nutné, abychom měli výjimečné schopnosti či mimořádné prostředky. Štěstí je v pokorném sebedarování. I docela obyčejný člověk může kolem sebe vytvářet ovzduší důvěry, je-li v něm prostota úzce spojená s dobrotou srdce.

Někteří lidé rozpoznávají (byť zpočátku jen slabě), že to, k čemu je Bůh volá, je povoláním na celý život. Duch Svätý má sílu podepřít celoživotní „ano“. V něm lze v každém věku najít nový elán a říci sobě samému: „Měj odhodlané srdce a buď vytrvalý!“ Objevíme, že Duch Svätý svou tajemnou přítomností – rychle, či naopak nepozorovaně (každý to prožíváme různě) – proměňuje naše srdce. Co bylo ponuré nebo snad zneklidňující, to se nakonec vyjasňuje.

Z dopisu bratra Rogera Schütze

HISTORIE

František Ekert - kněz, historik a spisovatel

Mezi faráři, kteří spravovali faru a kostel Panny Marie Sněžné patří i pozoruhodná osobnost Františka Ekerta, jíž bychom se chtěli věnovat. Pro toho, kdo se někdy zabýval dějinami pražských kostelů, je jeho jméno důvěrně známé. Byl, lze-li to tak říci, životopiscem pražských chrámů, kaplí, kapliček, votivních soch, obrazů i posvátných míst a památek katolické víry, které s láskou studoval a popisoval.

Ekert patřil k těm církevním spisovatelům a historikům, kteří po sobě zanechali nesmazatelnou stopu, podobně jako jeho současník Ferdinand Lehner či ve 20. století biskup dr. Antonín Podlaha. Fr. Ekert se narodil 1845 v Královicích na Plzeňsku. Studoval gymnázium v Plzni a v Praze, kde také vystudoval arcibiskupský seminář. Poté působil jako kaplan Praze v Týnském kostele, byl farářem v kostele sv. Vojtěcha a v kostele na Karlově. Jeho posledním působištěm se stala v letech 1892 až 1902 fara u P. M. Sněžné, kde v r. 1902 zemřel. V době jeho působení byl pořízen mozaikový obraz Madony na průčelí kostela, dílo Viktora Foerster. Mimo své duchovní povinnosti se věnoval historickému bádání, především církevním památkám v Praze. Věnoval se ovšem i dalším tématům z české církevní historie, a i tvorbě beletristické.

Hlavním dílem Ekertovým je ovšem dvoudílná práce "Posvátná místa král. hl. města Prahy, Dějiny a popsání chrámů, kaplí, posvátných soch, klášterů i jiných pomníků katolické víry a nábožnosti v hlavním městě království českého", vydaná v letech 1883 a 1884. Ve svých „Posvátných místech...“ shromáždil Ekert nejen velké množství dnes již mnohdy ztracených zpráv, ale především podává podrobnou a přitom přehlednou historii, seznamuje s významnými osobnostmi v dějinách pražských kostelů a klášterů, s jejich kulturním a uměleckým bohatstvím.

Neméně významná je ovšem i ta část knihy, kde se zabývá zaniklými kostely a kláštery, jejichž budovy bychom dnes již marně v Praze hledali a jejichž paměť tak uchoval. Je to dílo, které i se svým dobovým zabarvením zůstává pramenem, k němuž se obracejí badatelé mnohých historických oborů i milovníci církevních památek.

František Ekert se ovšem se stejnou pílí a zanícením věnoval i vlastním dějinám církve a plodem této práce je čtyřsvazkové dílo "Církev vítězná", životopisy svatých v průběhu celého církevního roku, vydávané od r. 1892, tedy v době jeho působení u Panny Marie Sněžné. Se stejným zápalem se věnuje postavám světců, a to v neobyčejné šíři a kompletnosti. Je to jakási encyklopedie světců, donedávna vlastně jediná, vskutku katolická práce svého druhu u nás.

Ekertovo dílo, zvláště jeho „Posvátná místa...“, mělo však ve své době i nemalý význam kulturní a bylo i určitou formou obrany církve, zvláště v době silící proticírkevní kampaně proti postavě a úctě sv. Jana Nepomuckého.

Jeho dílo je zároveň i projevem upřímného vlastenectví, které se projevilo například i Ekertovým odborným zájmem o počátky českého teologického jazyka z konce 14. století. Dokladem významu Ekertova díla je i to, že se „Posvátná místa...“ v loňském roce dočkala po více než stu letech svého nového reprintového vydání.

P. František Ekert, pokračovatel tradice vlasteneckých kněží a někdejší farář u Panny Marie Sněžné patří k osobnostem, které není dobré zapomínat. *J. J. Outrata*

Nazdárěk, děti,

je po prázdninách, co se dá dělat. Ale nic se nebojte, za rok tu budou zase, slibuji. Kde jste všude byli? Jestlipak jste v neděli zašli do nějakého kostela na mši – někde na vesnici, nebo v cizím městě? To musela být krása! A teď jsme zase tady u nás, u Panny Marie Sněžné, u františkánů. A víte, jak to s nimi začalo? Ne? Tak poslouchejte...

Vyprávění páté

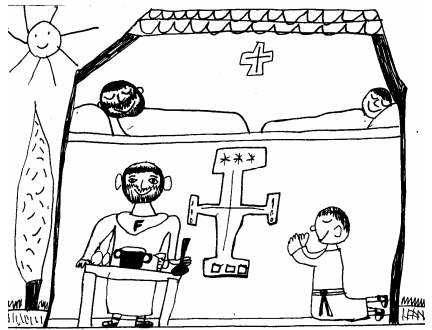
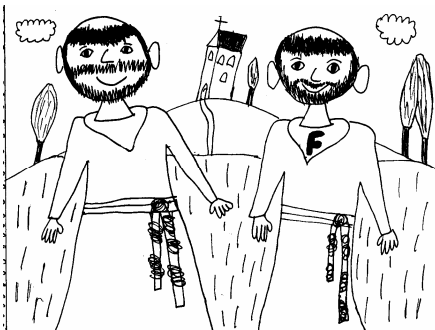
BRATŘI FRANTIŠKÁNI

JEDNOU PŘIŠEL ZA FRANTIŠKEM BOHATÝ MUŽ, KTERÝ ROZDAL VŠECHNO CHUDÝM. CHTĚL ZŮSTAT S FRANTIŠKEM A ŽÍT JAKO ON. BRZY PŘICHÁZELI DALŠÍ.

ZAČALI SI ŘÍKAT BRATŘI.

POSTAVILI SI CHUDÝ KLÁŠTERNÍ PŘÍBYTEK, KDE SPOLEČNĚ ŽILI A MODLILI SE. CHODILI TAKÉ PO KRAJI A KÁZALI O BOHU.

LIDÉ JIM PŘINÁŠELI DARY A JÍDLA.

Otázky:

- Celé povídání je napsané tiskacími písmeny. Uměl by sis ho přečíst sám?
- Znáš nějakého františkána? Mají občas zvláštní jména, vid', jako za dob svatého Františka. Jak se třeba jmenují?
- Jak chodí františkáni oblečení, co mají na sobě?

Tak za čásek!

váš Lucián

Bohoslužby v kostele Panny Marie Sněžné

všední dny: 7:00, 8:00, 18:00 (po mši sv. večerní nešpory)

neděle: 9:00, 10:15 (pro rodiny s dětmi), 11:30, 18:00

denně: 17:25 modlitba růžence

čtvrtek: 19-20 adorace v kapli sv. Michala

PROGRAM U PANNY MARIE SNĚŽNÉ

Září 2005

4. 9.	Ne	10:15	První mše svatá pro rodiče s dětmi po prázdninách	kaple
6. 9.	Út	19:19	Setkání s přáteli (nejen z farnosti)	Klub
7. 9.	St	19:00	Katecheze pro dospělé (sraz před farou, dále každou středu)	
10. 9.	So	10:30	Hlavní pouť v Hájků k svátku Narození Panny Marie	
11. 9.	Ne	14:00	Františkánská pouť na Petřín k začátku šk. roku (sraz u 1. zast.)	
13. 9.	Út	18:00	Křesťanské komunity v Izraeli ; Zkušenost s uzdravením modlitbou - P. Peter James Ashton, OFM	Klub
14. 9.	St	19:00	Večer modlitby za uzdravení - P. Peter James Ashton, OFM	kostel
		19:00	Setkání katechetky Simony s rodiči žáků náboženství (před farou)	
15. 9.	Čt	8:00	Připomínka 14ti umučených bratří	
17. 9.	So		Svátek Vtisknutí ran sv. Františkovi	
		10:30	Slavné sliby br. Junipera (při mši sv.)	kostel
20. 9.	Út	19:19	Přednáška: Sv. Ignác z Loyoly - Petr Alkantara Houška OFM	Klub
22. 9.	Čt	19:00	Film s besedou: František Vlácil: Údolí včel - (Střed na okraji)	Klub
25. 9.	Ne		Svatováclavská sbírka na církevní školství	
		13:45	Ekumenické setkání v Čelákovících (sraz na Masarykově nádraží)	
		14:30	Shromáždění SFŘ – rodiny	
30. 9. -2. 10.	Pá-Ne		Františkánská burza	Klub
3. 10.	Po	16:00	Vernisáž výstavy - Plamen poznání	
		18:00	Mše sv., Tranzitus, připomínka smrti sv. Františka	
		19:19	Zpívání s kytarou	Klub
6. 10.	Čt	19:00	Ekumenická bohoslužba (pořádá ekologická sekce ČKA)	Klub

Výstavy:

ambit: 18. 8.-18. 9. Po stopách Odorika z Pordenone do Tibetu

kaple: 16.9.-30. 9. A. TERAPIE - Pavel A. Tařoun uvádí výstavu obrazů, kreseb a grafiky z vězeňského prostředí, vernisáž 16. 9. v 18 hod.

Farní úřad: Jungmannovo nám. 18, Praha 1, tel.: 222 246 243, fara.pms@centrum.cz

úřední hodiny: Po 14–16:30, Út 9–11:30, Čt 14–17:30, Pá 9–11:30

Farní charita: St 9-13, 14-15 na faře

Aktuální informace najdete na internetových stránkách www.pms.ofm.cz.

Adresa redakce Sněžanky: L. a F. Jirsovi, Soukenická 14, 110 00 Praha 1, tel.: 222 313 513,

jirsoval@volny.cz. Odpovědný redaktor L. Jirsová. Nad přípravou Sněžanky se sešli

B. Harmáčková, E. a J. Petrusovi, H. a H. Podlahovi, M. Kotland. Uzávěrka příštího čísla 15. 9.

Náklady na vytištění jsou 8,- Kč. Dobrovolné příspěvky vhažujte do pokladničky v kostele.